

Armageddon

apoi pacea
mondială

Armageddon apoi pacea mondială

Armageddon a devenit un cuvânt de uz casnic, pe măsură ce tulburările își răspândesc premoniția pe pământ. Este folosit atunci când există conflicte între națiuni și ideologii, mai ales când există tulburări la nivel mondial. Presa de știri l-a folosit frecvent, deși de multe ori este discutabil dacă scriitorul cunoștea cu adevărat originea și contextul cuvântului. Cei mai mulți cred că se aplică unei mari lupte sau unei bătălii puternice în care este implicat Dumnezeu - o bătălie între bine și rău - o bătălie care să pună capăt tuturor bătăliilor.

Armageddon este un termen biblic folosit în ultima carte a Bibliei, asociat cu "bătălia din ziua aceea mare a lui Dumnezeu Atotputernic". (Apocalipsa 16:14) Apocalipsa este o carte de simboluri care prezintă o luptă continuă între adevăr și eroare, dreptate și nedreptate, Cristos și Antihrist. În acest portret, sunt folosite

simboluri precum "fiara", "balaurul", "profeții falși", "Babilonul", "curva", "duhurile necurate", "broaștele" etc., pe de o parte, și, pe de altă parte, "Mielul", "mireasa", "cetatea sfântă" și altele. Armaghedonul este un alt simbol folosit în carte și este asociat cu marea și ultima fază a unei lupte care încheie epoca actuală, când împărăția lui Cristos se ridică victorioasă, instaurând pacea universală și veșnică.

Cuvântul Armaghedon este de origine ebraică și este asociat geografic și istoric cu dealul Megiddo. Megiddo a ocupat o poziție strategică în Țara Sfântă antică, comandând o trecere importantă în ținutul muntos. Localitatea generală Megiddo a fost marele câmp de luptă al Israelului. Aici, Ghedeon și cei trei sute de oameni ai săi i-au învins pe madianiți. Tot aici, regele Saul a fost învins de filisteni.

Multe dintre simbolismele Bibliei sunt similare în natură cu cele cu care lumea este familiarizată. Biblia, de exemplu, folosește fiare pentru a reprezenta regate sau guverne, la fel și lumea. Și folosirea unui câmp de luptă

pentru a transmite o anumită idee este, de asemenea, practică de lume. Când spunem, de exemplu, că o armată și-a întâlnit "Waterloo-ul", vrem să spunem că, deși a fost victorioasă o vreme, în cele din urmă a cunoscut o înfrângere bruscă și neașteptată. Înfrângerea lui Napoleon la Waterloo a fost cea care a făcut ca această semnificație să fie atașată acestui câmp de luptă anume.

La fel se întâmplă și cu Armagedonul. Acesta a fost câmpul de luptă al Israelului și, pentru a înțelege semnificația sa simbolică în profeții, este necesar să descoperim caracteristica specială asociată cu toate bătăliile la care a participat Israelul antic. Nu este vorba de faptul că au fost întotdeauna victorioși, pentru că nu au fost. Uneori, Dumnezeu a permis ca poporul Său să fie înfrânt. Acest lucru se întâmpla pentru că ei păcătuiseră împotriva Lui și trebuiau să fie disciplinați. Cu toate acestea, a existat o caracteristică remarcabilă a tuturor bătăliilor lui Israel, care nu a fost adevărată și nu a fost niciodată adevărată în cazul bătăliilor purtate între alte națiuni; aceasta se datorează faptului

că Dumnezeu a luat parte la ele și a controlat victoriile și înfrângerile lor, în conformitate cu marele său plan al veacurilor.

Atunci când luăm în considerare acest fapt, cuvântul Armagedon capătă o semnificație la fel de precisă ca Waterloo, deși cu o semnificație foarte diferită. El sugerează o luptă în care Dumnezeu este cu siguranță interesat și în care El va dirija rezultatul - asigurând victoria finală și glorioasă pentru forțele dreptății. Mai mult, după cum arată profețiile, aceasta este ultima mare bătălie a veacurilor și va avea ca rezultat înfrângerea permanentă a tuturor agenților Satanei, pregătind astfel calea pentru stabilirea împărăției lui Cristos. Acesta este motivul pentru care este descrisă ca fiind "bătălia acelei zile mari a lui Dumnezeu Atotputernic". - Apocalipsa 16:14

"Acea mare zi"

Profețiile arată clar că "ziua cea mare a lui Dumnezeu Atotputernic" este perioada de timp care marchează sfârșitul epocii actuale. Este

momentul în care această "lume rea de acum" (Galateni 1:4), sau ordinea socială, ajunge la sfârșit. Este descrisă în Biblie ca "Ziua răzbunării" și ca "ultimele zile". De asemenea, se vorbește despre ea ca despre "Ziua Domnului", deoarece este momentul în care Domnul intervine în afacerile lumii pentru a opri cursa lor nebună și descendentă spre păcat și distrugere și pentru a instaura împărăția Sa mult promisă.

Această "Zi a Domnului" este timpul la care face referire profeția care afirmă: "Așteptați-mă, zice DOMNUL, până în ziua în care Mă voi ridica la pradă; căci hotărârea Mea este să adun națiunile, să adun împărățiile, să vărs asupra lor indignarea Mea, toată mânia Mea cea aprinsă; căci tot pământul va fi mistuit de focul geloziei Mele." - Țefania 3:8

Această "Zi a răzbunării" asupra națiunilor este descrisă în continuare de profetul Isaia. El a scris: "Domnul va ieși ca un om puternic, va stârni gelozia ca un om de război; va striga, da, va răcni; va birui împotriva dușmanilor Săi. Multă vreme am tăcut; am stat liniștit și m-am

abținut; acum voi striga ca o femeie în travaliu; voi nimici și voi devora deodată." - Isaia 42:13,14

Domnia răului

Încă de când primii noștri părinți au încălcat legea lui Dumnezeu, răul a fost un factor dominant în treburile rasei umane. Satana a fost conducătorul lumii oamenilor. Isus a vorbit despre el ca despre "prințul acestei lumi". (Ioan 12:31; 14:30) În timpul Israelului antic, când Dumnezeu domnea peste poporul Său ales, alte națiuni intrau ocazional în contact cu autoritatea și puterea divină. Diferiți regi păgâni au fost nevoiți să recunoască suveranitatea Sa ca urmare a modului miraculos în care El și-a protejat și eliberat poporul. Dar au trecut multe secole lungi de când lumea a fost martoră la astfel de manifestări ale puterii lui Dumnezeu, rezultatul fiind că credința în El și în capacitatea Sa de a conduce treburile oamenilor este aproape inexistentă în toate camerele de consiliu ale lumii.

Dumnezeu explică această situație spunând că s-a abținut să intervină în afacerile lumii și a "tăcut". (Isaia 42:14) Poporul Său, pe de altă parte, a fost încurajat să-L aștepte pe Domnul până în ziua în care nu-și va mai păstra liniștea, până când va înceta să se abțină de la a interveni în afacerile oamenilor, asigurat că atunci se va ridica la pradă și că întregul pământ - această lume rea actuală - va fi distrus de "focul geloziei Mele". În această lucrare de distrugere a răului și a sistemelor malefice, Domnul se prezintă ca ieșind ca un om puternic și stârnind gelozia ca un om de război, iar aceasta este cea care precipită bătălia din acea mare zi a lui Dumnezeu Atotputernic.

În timp ce Domnul i-a permis lui Satan, marele Adversar, să domnească în inimile copiilor neascultării, El nu a încetat niciodată să fie interesat de bunăstarea finală a creaturilor Sale umane. Într-adevăr, de-a lungul tuturor miilor de ani în care s-a abținut să intervină în domnia păcatului și a morții, Dumnezeu a pregătit terenul, ca să spunem așa, pentru o zi glorioasă a eliberării. Dar

planul său de răscumpărare și restaurare a progresat în tăcere și neobservat de lume. În Armaghedon, Dumnezeu se va revela întregii omeniri, iar ochii tuturor națiunilor vor fi deschiși pentru a vedea gloria Sa.

Lucifer cel căzut, personificat în Geneza ca șarpe și în Apocalipsa 20:2 ca "șarpele cel vechi", a fost cel care a introdus păcatul în lume. El a înșelat-o pe mama Eva și, prin intermediul ei, l-a determinat pe Adam să încalce legea divină. Acest lucru a adus asupra lor pedeapsa pentru păcat, care este moartea. Acolo a început să moară rasa umană. Egoismul a devenit motivul pentru aproape toate eforturile umane, iar din egoism au apărut animozitatea, ura, crima și războaiele. Timp de șase mii de ani, lumea muribundă s-a zbatut, sperând mereu că vor veni vremuri mai bune, dar, din cauza egoismului, nereușind niciodată să își atingă obiectivele dorite.

Mâna lui Dumnezeu

Dumnezeu încă își iubește creația umană, iar în Cuvântul Său este trasată pentru noi o schiță

a realizărilor divine care, în cele din urmă, vor duce la răsturnarea completă a stăpânirii satanice și, de asemenea, la distrugerea tuturor acelor elemente detestabile ale domniei păcatului și morții lui Satana care au chinuit rasa umană atâta timp. Modul în care mâna lui Dumnezeu a fost prezentă în afacerile oamenilor de-a lungul veacurilor ne este dezvăluit în mare măsură de gama strălucitoare de promisiuni consemnate în Cuvântul Său pentru mângâierea și instruirea noastră.

Deși celor neiluminate li se poate părea că promisiunile lui Dumnezeu reprezintă doar dorințele ideologilor antici, totuși în ele se poate recunoaște modelul scopului divin față de rasa umană. Când vedem acest model și pregătirile minunate pe care Domnul le face pentru eliberarea finală a omenirii din robia păcatului, a bolii și a morții, suntem siguri că nu a existat nicio eroare a planului divin - niciun caz în care Domnul să fi eșuat în îndeplinirea planurilor Sale mărețe și pline de iubire.

Prima rază de speranță

În declarația sa către acel "șarpe bătrân" - Diavolul - Creatorul ne dă primul indiciu că, în ciuda intrării păcatului în lume, nu și-a abandonat creația umană. Dumnezeu i-a spus Satanei că "sămânța" femeii "îți va zdrobi capul". (Geneza 3:15) Dacă, mai târziu, Dumnezeu nu și-ar fi exprimat intențiile față de rasa umană mai detaliat prin profeții săi, nu am fi putut ști ce a însemnat cu adevărat această afirmație vagă adresată șarpelui. Dar, în lumina profețiilor, devine clar că zdrobirea capului șarpelui de către sămânța femeii este în realitate o descriere simbolică a răsturnării stăpânirii satanice pe pământ și a triumfului împărăției lui Cristos.

În Apocalipsa, capitolul 20, ni se oferă o scurtă descriere simbolică a metodei prin care sămânța femeii trebuie să zdrobească capul șarpelui. Ni se spune că un înger se coboară din cer de la Dumnezeu și că pune stăpânire pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și îl leagă pentru o mie de ani. Acest înger puternic nu este nimeni altul decât sămânța

făgăduinței - Cristos - și relatarea ne oferă o scurtă descriere a instaurării împărăției sale și a domniei sale de o mie de ani. De asemenea, ne arată că, în timpul acestei mii de ani, morții sunt înviați și li se oferă ocazia de a trăi veșnic pe pământul restaurat.

La multe secole după tragedia din Eden, Dumnezeu și-a manifestat din nou interesul față de rasa muribundă făcând o promisiune slujitorului său credincios, Avraam. El i-a spus acestui tată al lui Israel că intenționează să binecuvânteze toate familiile de pe pământ. Făcând această promisiune, Dumnezeu s-a referit încă o dată la o sămânță, un urmaș, a cărui naștere va fi dirijată de providența divină. Dumnezeu a confirmat această promisiune prin jurământul Său și a constituit baza speranței Israelului pentru un Mesia viitor.

Această promisiune a fost reiterată în diferite forme de toți profeții sfinți ai lui Dumnezeu. Referitor la sămânța promisă, profetul Isaia a scris: "Ni s-a născut un copil, ni s-a dat un Fiu; și guvernarea va fi pe umărul lui; și numele lui se va numi Consilier minunat,

Dumnezeu puternic, Tată veșnic, Prinț al păcii. Înmulțirea stăpânirii și a păcii Lui nu se va sfârși niciodată, pe tronul lui David și pe împărăția Lui, ca să o rânduiască și să o întărească cu judecată și cu dreptate de acum înainte, în vecii vecilor. Zelul Domnului oștirilor va împlini aceasta". - Isaia 9:6,7

Remarcabil în această promisiune a unui viitor guvern al dreptății este faptul că victoria sa asupra forțelor răului este garantată de puterea divină, făcătoare de minuni. Fiul menționat este Cristos, iar profetul declară că guvernul va fi pe umărul său. Aceasta înseamnă că Cristos cel divin poartă responsabilitatea pentru punerea în aplicare a scopului iubitor al lui Dumnezeu de a distruge răul de pe pământ și de a înălța dreptatea.

Cât de liniștitor este acest lucru! Înseamnă că abilitatea nelimitată a lui Dumnezeu, care i-a permis să creeze miliarde de lumi, care l-a creat pe om și i-a dat viață, care continuă să dea viață tuturor ființelor vii, va alimenta atacul lui Cristos împotriva forțelor păcatului și ale morții care formează bastionul puternicei

fortărețe a nelegiurii a Satanei. Profetul declară: "Zelul Domnului oștirilor va înfăptui acest lucru!"

Nașterea Mântuitorului

Această profeție a lui Isaia a început să se împlinească odată cu nașterea lui Isus. El s-a născut ca un dar al iubirii divine și ca o certitudine că toate promisiunile de mare anvergură ale lui Dumnezeu de a binecuvânta lumea se vor împlini la momentul potrivit. În concordanță cu aceasta, cât de semnificative sunt cuvintele profeției îngerului care, atunci când a anunțat nașterea lui Isus, a spus: "Nu vă temeți... Căci vi s-a născut astăzi, în cetatea lui David, un Mântuitor, care este Cristos Domnul". - Luca 2:10,11

La vârsta de treizeci de ani, Isus și-a început slujirea - o slujire care a fost o reamintire constantă a faptului că venise ca mesager din cer pentru a îndeplini promisiunile lui Dumnezeu de a stabili un guvern mondial de pace și viață. Unele dintre promisiuni, în descrierea binecuvântărilor împărăției

mesianice, prevedeau deschiderea ochilor orbilor, vindecarea bolnavilor și învierea morților. Isus a folosit puterea divină pentru a face aceste lucruri și a stabilit astfel faptul că el era într-adevăr sămânța făgăduinței și că Dumnezeu care a făcut astfel de promisiuni minunate era foarte capabil să le îndeplinească.

Slujirea pământească a lui Isus a fost una foarte scurtă, durând doar trei ani și jumătate. El a fost Împăratul regilor prezis, însă câtorva dintre dușmanii săi li s-a permis să îl răstignească. (Apocalipsa 19:16) Ce întorsătură ciudată a evenimentelor trebuie să fi părut aceasta în mintea celor care l-au acceptat ca Mesia cel promis, cel care urma să domnească "de la o mare la alta și de la râu până la marginile pământului". - Psalmul 72:8

Și mai ciudată, fără îndoială, a fost filosofia iubirii a Domnului, practică de el cu atâta rigiditate încât a refuzat să opună orice fel de rezistență celor care l-au prins și l-au ucis. Toți marii conducători din trecut și din prezent și-au dobândit și și-au menținut puterea dând o luptă

curajoasă tuturor oponentilor. Dar Isus nu a încercat să se apere, și nici nu le-a permis ucenicilor săi să o facă. Pe capul său lipsit de apărare s-a abătut mânia dușmanilor săi geloși și a fost înmormântat.

Planul lui Dumnezeu nu a eșuat! Apostolul Pavel ne spune că dragostea nu dă greș niciodată. (1 Corinteni 13:8) Isus și-a dat de bunăvoie viața ca Răscumpărător al lumii, iubindu-și chiar și dușmanii. (Ioan 3:16) În timp ce Satana ar fi putut crede că a zădărnicit planul divin ca Isus să fie regele pământului, el doar a ajutat la realizarea unei caracteristici necesare a acelui plan, și anume sacrificiul omului, Cristos, ca "răscumpărare pentru toți". - 1 Timotei 2:6

Binecuvântările promise de Dumnezeu urmau să aibă un caracter durabil. Pacea care urma să fie adusă omenirii prin împărăția lui Mesia urma să fie o pace durabilă, de care să se bucure cei care, răscumparați din blestemul păcatului, vor avea ocazia să trăiască veșnic. Nu exista nicio modalitate de a garanta astfel de binecuvântări permanente și de mare

anvergură pentru rasa umană decât prin moartea lui Isus ca Răscumpărător și Mântuitor al lumii. El a murit pentru ca supușii săi să trăiască și pentru ca toți cei care au murit să aibă ocazia de a fi readuși la viață.

Omenirea încă suferă

Au trecut aproape douăzeci de secole de la acel moment plin de evenimente în care Isus a murit pentru păcatele lumii și a fost înviat din morți prin puterea divină, dar el încă nu este recunoscut ca rege al pământului; iar marele dușman, Moartea, pe care el a murit pentru a o distruge, încă ține rasa blestemată de păcat în ghearele sale blestemate. Deși profețiile îl descriu pe Isus ca fiind Prințul Păcii, războiul a continuat să distrugă fericirea fiecărei generații care s-a succedat după venirea Sa, la fel ca înainte de venirea Sa. Isus a venit să dea viață, dar oamenii pentru care și-a dat viața continuă să moară. Isus a predat și a exemplificat calea iubirii și a subliniat avantajele acesteia asupra egoismului, dar egoismul încă conduce lumea. De ce?

Cuvântul sacru dezvăluie motivul acestei întârzieri aparente. El arată că în timpul acestor douăzeci de secole de eșec aparent, planul lui Dumnezeu de a elibera rasa a avansat constant. Planul Său pentru epoca actuală a fost alegerea din rândul omenirii a unui popor care să fie asociat cu Cristos în exercitarea autorității împărăției Sale. Scripturile vorbesc mult despre aceștia, subliniind condițiile în care ei pot spera să trăiască și să domnească împreună cu Cristos. Pe scurt, ei sunt chemați să meargă pe calea iubirii Sale, să își dea viața așa cum El a sacrificat-o pe a sa, să își dovedească fidelitatea față de Dumnezeu, față de adevăr și față de dreptate, fiind "credincioși până la moarte". - Apocalipsa 2:10

Experiențele acestora în sacrificiu și suferință îi pregătesc pentru viitoarea lor domnie cu Cristos. În providența lui Dumnezeu, rolul lor în planul divin va contribui la binecuvântarea veșnică a tuturor familiilor de pe pământ. Timp de douăzeci de secole, neobservați și necunoscuți de lume, acești urmași credincioși ai Domnului au continuat să

consolideze capul de pod al neprihănirii și iubirii din care, în cele din urmă, va veni eliberarea tuturor prizonierilor morții. Înainte de această eliberare a întregii omeniri, clasa credincioșilor este înviată din morți în prima înviere, pentru a trăi și a domni împreună cu Cristos. Apoi, sub conducerea lui Cristos, întreaga omenire va fi trezită din somnul morții și i se va da ocazia să trăiască pe pământ pentru totdeauna.

Sfârșitul veacului

Această epocă din planul lui Dumnezeu, care este rezervată alegerii și formării celor care vor domni cu Cristos în Epoca Milenară, este aproape încheiată. Într-adevăr, trăim chiar la sfârșitul veacului; prin urmare, este momentul în care ar trebui să ne așteptăm să vedem, și vedem, mâna lui Dumnezeu manifestată în mod clar și direct în treburile oamenilor. Profețiile Cuvântului lui Dumnezeu descriu evenimentele din timpul prezent și le dezvăluie ca fiind cele care vor preceda imediat stabilirea împărăției lui Cristos.

Seria de evenimente calamitose, începând din 1914, care au răsturnat regi de pe tron, au deznădăcinat biserici de stat, au distrus nenumărate milioane de oameni prin război, foamete și ciumă, sunt toate evidențiate în Cuvântul Sfânt și toate mărturisesc faptul inevitabil că Dumnezeu nu se mai abține să intervină în treburile oamenilor, că ziua răzbunării Sale împotriva păcatului și a instituțiilor păcătoase este aproape.

Este liniștitor să realizezi că rezultatul final al suferinței actuale a națiunilor nu se află în mâinile unor conducători pământești egoiști, ci că lumea de mâine va fi guvernată de Împărăția lui Cristos. De asemenea, este reconfortant să ne dăm seama că, în următorii o mie de ani, națiunile nu vor fi supuse tiranic jugului totalitarismului sau unor forme corupte de guverne democratice.

Regele îndreptățit

După cum am văzut deja, pentru o vreme, Dumnezeu a domnit peste vechiul său popor Israel. În Scripturi se spune despre diferiți regi

ai lui Israel că aceștia au stat "pe tronul DOMNULUI". (1 Cronici 29:23) Dar acest aranjament a luat sfârșit odată cu detronarea ultimului rege evreu, Zedechia. Profetul Ezechiel explică faptul că acest lucru urma să se întâmple "până când va veni cel al cărui drept este". (Ezechiel 21:27) Aceasta este o referire la Cristos, iar implicația clară este că Dumnezeu nu va mai fi reprezentat în niciun guvern de pe pământ până când nu va veni timpul ca împărăția lui Cristos să fie stabilită.

Răsturnarea ultimului rege evreu a avut loc în 606 î.Hr. și a început o lungă perioadă de timp în care Domnul a permis regatelor neamurilor să mențină structura socială a lumii. Această perioadă este descrisă într-o profeție a lui Isus drept "vremurile neamurilor". În această profeție, Isus a explicat că "Ierusalimul" - un simbol al poporului evreu și al politicii sale - va fi "călcat în picioare" de către neamuri până când "vremurile neamurilor se vor împlini". - Luca 21:24

Există dovezi scripturistice care arată că vremurile neamurilor reprezintă o perioadă de

2520 de ani. Babilonul a fost prima dintre puterile neamurilor care și-a exercitat autoritatea în această perioadă. Aproximativ în perioada de început a acesteia, Domnul l-a făcut pe Nabucodonosor să viseze că a văzut o imagine asemănătoare unui om, pe care Daniel a interpretat-o ca reprezentând acordarea divină a autorității, așa cum va fi ea exercitată, mai întâi de Babilon, apoi succesiv de Medo-Persia, Grecia și Roma.

În această imagine profetică, Roma este reprezentată de picioarele de fier, iar Imperiul Roman divizat, așa cum se vedea în diferitele state ale Europei chiar înainte de 1914, era reprezentat de degetele de la picioare ale imaginii. În viziune, o piatră este văzută lovind chipul în picioare, făcându-l să cadă și făcându-l praf. Daniel explică faptul că această piatră reprezintă împărăția lui Dumnezeu, o împărăție care, în cele din urmă, trebuie să umple întregul pământ.

Cei 2520 de ani ai vremurilor neamurilor trebuiau să se încheie în 1914. Deoarece această perioadă profetică se referea atât la

evrei, cât și la neamuri ca națiuni, evenimentele care au avut loc de atunci ar trebui să indice o schimbare în statutul ambelor - și, într-adevăr, acesta este cazul. Ultimele rămășițe ale vechiului Imperiu Roman sunt în curs de distrugere - sunt transformate în pulbere - în timp ce evreii, ca popor, au în posesie o mare parte din Palestina, iar un nou stat, Israel, a luat ființă în 1948. Ne aflăm încă în perioada de măcinare, dar s-au întâmplat deja destule lucruri pentru a justifica convingerea că forțele nevăzute ale actualului nostru Domn exercită deja o influență extraordinară în distrugerea ordinii sociale a Satanei, pregătitoare pentru stabilirea pe pământ a împărăției lui Cristos și binecuvântarea întregii omeniri cu pace și viață.

Privită din acest punct de vedere, izbucnirea Primului Război Mondial în 1914 constituie o dovadă substanțială că Isus Cristos, ca General al lui Iehova, supune națiunile înaintea a le primi de la Tatăl ca "moștenire". (Psalmul 2:8) Ceea ce vedem că se întâmplă este împlinirea primei părți din Țefania 3:8. Acesta

vorbește despre Domnul, sau Iehova, care se ridică ca martor - pentru a condamna societatea pământului - și spune: "Decizia Mea, este să adun națiuni, să adun împărății, să revărs asupra lor indignarea Mea, toată strălucirea mâniei Mele". Mulți scriitori de istorie seculară se referă la Primul Război Mondial ca la începutul tuturor necazurilor care au cuprins omenirea de atunci, iar al Doilea Război Mondial ca la o reluare a ostilităților care au încetat pentru o scurtă perioadă. Toate acestea, și multe altele, vor avea loc în Ziua mâniei Domnului, în acea "zi mare a lui Dumnezeu Atotputernic" (Apocalipsa 16:14) și, ca urmare, întreaga țesătură a civilizației a fost slăbită.

Fiecare fază a strâmtorării "ultimelor zile" asupra națiunilor are de-a face cu răsturnarea conducerii lui Satana. Observați, de exemplu, profeția din Isaia 13:4-6. "Zgomotul unei mulțimi în munți, ca al unui popor mare; un zgomot tumultuos al împărățiilor națiunilor adunate laolaltă: DOMNUL oștirilor adună oastea de luptă. Vin dintr-o țară îndepărtată, de la capătul cerului, DOMNUL și armele mâniei Lui, ca să nimicească toată țara. Urlați, pentru

că ziua DOMNULUI [Iehova] este aproape; ea va veni ca o distrugere de la Cel Atotputernic".

Apostolul Pavel, în descrierea sa a Zilei Domnului, spune că "distrugerea bruscă" va veni "ca trăsura peste o femeie însărcinată". (1 Tesaloniceni 5:1-3) Munca, după cum știm, vine în spasme cu perioade de relaxare comparativă între dureri. Acesta a fost modelul evenimentelor de la sfârșitul Timpurilor Neamurilor în 1914. Pavel a prezis că aceste spasme vor fi asociate cu strigăte de "pace și siguranță", iar această profeție, de asemenea, s-a dovedit a fi foarte exactă.

Înainte de Primul Război Mondial, s-au depus eforturi uriașe pentru a instaura o pace mondială durabilă. 1913 a fost un an internațional al păcii. Apoi a venit primul spasm de probleme distructive. După război, au urmat alte strigăte de pace și siguranță. Apoi a venit a doua luptă globală, urmată de strigăte suplimentare de "Pace, pace!" Dezintegrarea continuă și va continua până când intervenția divină se va manifesta și va aduce o pace autentică unei lumi obosite de probleme și pe moarte.

În timp ce Dumnezeu a luptat pentru poporul Său pe vechiul câmp de luptă de la Megiddo, oferindu-le victoria atunci când ascultarea lor a meritat-o, strategia Sa nu a fost întotdeauna aceeași. În cazul victoriei lui Ghedeon asupra madianiților, strategia Domnului a dus la distrugerea reciprocă a dușmanilor lui Israel. În alte ocazii, a fost folosită puterea făcătoare de minuni. La fel se întâmplă și în marea bătălie prin care împărățiile acestei lumi sunt date la o parte pentru a pregăti stabilirea împărăției lui Cristos. O profeție declară că "sabia fiecărui om va fi împotriva fratelui său". (Ezechiel 38:21) Împărățiile acestei lumi, în lupta lor una împotriva celeilalte, au provocat deja distrugeri teribile împotriva fortărețelor civilizației, iar sfârșitul nu este încă aici.

Multe națiuni s-au unit în diferite eforturi de a salva lumea de la o distrugere ulterioară; dar, așa cum au prezis profețiile, aceste asocieri nu și-au atins scopul. Isaia a scris: "Asociați-vă, o, popoare, și veți fi sfârâmați". (Isaia 8:9,10) O altă profeție referitoare la această adunare a națiunilor este Ioel 3:1,2. Aici, această unire a națiunilor este asociată în punct de vedere

temporal cu regăsirea lui Israel în țara promisă. Se indică faptul că va exista o controversă cu privire la acest pământ și că Domnul va pleda atunci pentru poporul Său și se va opune celor care încearcă să le fure moștenirea legitimă.

Detalii suplimentare despre aceste evenimente specifice sunt prezentate în profeția lui Ezechiel, capitolele 38 și 39. Pe scurt, aceste profeții arată că Israelul va recăpăta în cele din urmă pământul Palestinei, locuind acolo într-o măsură de pace și securitate, când din "nord" vor veni națiuni agresoare pentru a "lua prada". Studenții profețiilor se așteaptă ca națiunile din nordul Israelului să fie implicate în această ofensivă finală de agresiune și se va încerca distrugerea Israelului și ocuparea Pământului Sfânt, strategic din punct de vedere militar.

Acesta este momentul în care Domnul își demonstrează în mod exterior intervenția. Profeția din Ezechiel 38:22 afirmă că atunci Domnul va pleda împotriva dușmanilor lui Israel "cu ciumă și cu sânge; și voi face să plouă

peste el, peste cetele lui și peste poporul numeros care este cu el, o ploaie torențială, grindină mare, foc și pucioasă". Poate că nu știm cât de literal se va împlini acest lucru, dar este sigur că în această profetie este descris marele punct culminant al Armagedonului - acea mare luptă în care Dumnezeu își va folosi puterea pentru a-i învinge pe dușmanii neprihănirii și va face ca împărăția divină să devină operațională pentru binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ.

Știm că acest lucru este adevărat, deoarece profetia arată că, în urma intervenției divine, toate națiunile - inclusiv Israel, pe care Domnul îl va elibera atunci - vor avea, prin intervenția sa miraculoasă, ochii deschiși pentru a vedea gloria Sa. Atunci, toate națiunile vor ști că există un Dumnezeu în ceruri, care, prin Cristosul său divin, guvernează printre copiii oamenilor.

Un mesaj pur

În Apocalipsa 16:13,14, ni se vorbește despre "trei duhuri necurate" care vor exercita

o influență puternică în adunarea națiunilor în bătălia din acea mare zi a lui Dumnezeu Atotputernic. Duhul curat, sau Duhul Sfânt din Biblie, este Duhul adevărului, așa cum este el centrat în Evanghelia lui Cristos. Caracteristicile sale sunt dragostea, bucuria, pacea, mila, răbdarea etc. Prin urmare, spiritele necurate profetice sunt, în mod evident, puteri profane pe pământ, a căror propagandă poruncitoare influențează națiunile să se adune și prin care acestea sunt îndemnate să se războiască între ele până la moarte.

După Armaghedon, când Domnul va "mistui" întreaga lume cu "focul" "geloziei" Sale, distrugând astfel toate sistemele de nelegiuire, El va "întoarce către oameni o limbă curată" sau un mesaj. Acest mesaj, afirmă profetul, va avea ca rezultat invocarea de către toți "a numelui Domnului, pentru a-i sluji cu un singur consimțământ". - Țefania 3:8,9

Acesta va fi unul dintre modurile prin care, în timpul domniei lui Cristos, dragostea va înlocui egoismul ca putere motivantă în afacerile

umane. Iar sub administrarea acestei împărății a dreptății, întreaga omenire va găsi satisfacție și bucurie. Într-adevăr, chiar și morții vor fi înviați pentru ca și ei să se poată bucura de binecuvântările dătătoare de viață pe care niciun cuceritor nu a putut vreodată să le ofere supușilor săi. Cristos poate și le va da ocazia de a se bucura de viața veșnică în pace și fericire.

Prin asigurarea noastră cu privire la capacitatea și scopul divin de a-i restaura pe toți cei care își pierd viața în Armagedon, suntem capabili să vedem dragostea și dreptatea lui Dumnezeu în metoda pe care înțelepciunea Sa a ales-o pentru a răsturna dominația lui Satana asupra oamenilor. Cei care își vor pierde viața în această mare luptă vor fi, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, doar adormiți. Puterea Sa îi va trezi în dimineața noii zile. Ei vor avea ocazia să vadă rezultatul final al mării lupte în care au suferit și, fără îndoială, cei mai mulți dintre ei vor depune cu bucurie jurământul de credință față de Regele Regilor și Domnul Domnilor, care va

fi atunci suveranul recunoscut al întregului pământ. - Apocalipsa 19:16; Psalmul 72:1-4

Experiența cu păcatul și moartea de-a lungul veacurilor a fost una plină de încercări, și mai ales acum, când, din cauza egoismului uman, există la nivel mondial "strâmtorarea națiunilor, cu perplexitate". (Luca 21:25) Lecțiile care vor fi învățate din această experiență vor fi de o valoare inestimabilă, în special prin faptul că vor crește foarte mult aprecierea binecuvântării vieții care va fi oferită oamenilor în timpul celor o mie de ani ai domniei lui Cristos.

Prin această experiență, întreaga omenire va învăța rezultatele teribile ale neascultării de legea divină. În schimb, atunci când binecuvântările împărăției vor fi revărsate asupra lor, ei vor învăța despre bunătatea divină, iar răspunsul lor sincer va fi: "Iată, acesta este Dumnezeuul nostru; L-am așteptat, ... ne vom bucura și ne vom veseli în mântuirea Lui". - Isaia 25:6-9

Pentru o mie de ani, această împărăție va domni. Influențele sale de bucurie, pace, iubire și viață se vor extinde în fiecare colț și colț al lumii. Puterea sa vindecătoare va goli fiecare pat de spital. Energia sa dătătoare de viață va ajunge până în fiecare mormânt. Toți ochii orbi vor fi deschiși și toate urechile surde vor fi destupate. - Isaia 35

Satanei nu-i va mai fi permis să înșele sau să inducă în eroare oamenii. Nici nu i se va mai permite domniei sale a egoismului și urii să distrugă pacea și fericirea oamenilor și a națiunilor. Ca urmare a programului educațional al împărăției lui Cristos, lumea va învăța avantajele iubirii și milostivirii asupra egoismului și urii. În loc să își asigure tot ce pot pentru ei înșiși, oamenii vor învăța că adevăratul secret al bucuriei profunde și durabile constă în a face tot ce pot pentru alții.

Promisiunea făcută de Dumnezeu lui Avraam de a binecuvânta toate familiile pământului prin sămânța lui se va împlini atunci. După cum am văzut, Cristos și biserica Sa, în faza cerească a împărăției, vor fi această

sămânță promisă și vor fi apoi canalul binecuvântărilor dătătoare de viață pentru întreaga rasă restaurată a omenirii. - Galateni 3:29

Toate familiile pământului care au trăit în vremea lui Avraam și înainte de el sunt acum moarte. Toate familiile pământului care au trăit de atunci, sunt acum moarte sau pe moarte. Numărul tot mai mare de morți într-o lume înnebunită de egoism ne arată cu o forță tot mai mare marea nevoie de intervenție divină, și ne putem bucura că aceasta este aproape. Faptul că toți cei pe care Dumnezeu a promis să îi binecuvânteze sunt morți sau pe moarte nu anulează în niciun fel promisiunile Sale, deoarece suntem siguri că puterea Sa poate și va restabili viața: pentru că toți cei care sunt în morminte vor auzi glasul Fiului omului și vor ieși afară. - Ioan 5:28,29

Este aceasta o simplă dorință? Nu, cu adevărat, este ceea ce a promis Dumnezeu și Creatorul universului! Este ceea ce va arăta maselor de oameni că nu au fost creați doar pentru a suferi și a muri. Va arăta că

Dumnezeu, a cărui mare putere și înțelepciune sunt revelate în toate lucrurile create, i-a iubit și și-a folosit puterea pentru a asigura îndeplinirea victorioasă a scopului său în crearea lor.

La sfârșitul acestei domnii de o mie de ani a lui Cristos, Satana - instigatorul tuturor relelor - va fi distrus. Cei care continuă să-l slujească în mod voluntar vor fi, de asemenea, distruși în "moartea a doua". În timp ce nenumărate miliarde de oameni au murit ca urmare a uzurpării domniei lui Satana asupra rasei umane, el va fi pe lista victimelor care vor rezulta din domnia lui Cristos. - Apocalipsa 20:10,14

Și nu numai Satana, ci toate relele care constituie stocul său de metode înșelătoare și răuvoitoare prin care a înșelat și a înrobit rasa căzută vor fi înfrânte. Boala, durerea și tristețea vor fi distruse. Și moartea însăși va muri. - Apocalipsa 21:4

Toate acestea se datorează faptului că intervenția divină va răsturna conducerea lui

Satana, "șarpele cel vechi", care i-a determinat pe primii noștri părinți să încalce legea divină și a adus asupra lor și a urmașilor lor pedeapsa cu moartea. Unul dintre simbolismele frumoase pe care ni le oferă Cartea Apocalipsa pentru a ilustra intervenția divină de salvare a rasei umane de la moarte este "cetatea sfântă" care coboară din cer de la Dumnezeu. - Apocalipsa 21:2

În Biblie, un oraș reprezintă un guvern, iar cetatea sfântă este un guvern drept. Dar nu este de origine umană. Nu este un guvern creat de om. Ea emană de la Dumnezeu, din cer, și este stabilită pe pământ. Mai devreme în cartea Apocalipsa, atenția este atrasă de un oraș foarte neprihănit numit "Babilon". Pentru o vreme, acesta a domnit peste regii de pe pământ.

Asociat cu acest oraș "curvar" este o "fiară" simbolică - un alt simbol al conducerii profane. Există o luptă între fiară și miel - Cristos. Fiara, împreună cu orașul profan Babilon, este distrusă.

Astfel, este pregătită calea pentru cetatea sfântă, prin care Mielul, împreună cu mireasa sa, va domni peste națiuni. Această nouă stăpânire va însemna că Dumnezeu este cu adevărat reprezentat pe pământ. Explicând acest punct, Apocalipsa spune: "Am auzit un glas mare din cer, care spunea: "Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, iar Dumnezeu Însuși va fi cu ei și va fi Dumnezeul lor". - Apocalipsa 21:3

Când, din cauza păcatului, Dumnezeu și-a retras favoarea față de rasa umană, oamenii au început să moară. David a scris: "În favoarea Lui este viața". (Psalmul 30:5) Când Dumnezeu va "locui" din nou cu oamenii, când favoarea Sa se va manifesta față de ei prin agenții împărăției lui Cristos, cetatea sfântă, unul dintre rezultatele binecuvântate va fi distrugerea morții. Pavel a scris că Cristos va domni până când toți dușmanii vor fi puși sub picioarele Sale și că ultimul dușman care va fi distrus este moartea. (1 Corinteni 15:25,26) Același gând binecuvântat este subliniat de revelator. Explicând rezultatele favorului

returnat de Dumnezeu poporului, așa cum se manifestă în cetatea sfântă care preia controlul în afacerile oamenilor, el scrie: "Dumnezeu va șterge toate lacrimile din ochii lor; și nu va mai fi moarte, nici întristare, nici plâns, nici durere, pentru că cele dintâi lucruri au trecut Și Cel ce ședea pe tron a spus: Iată, Eu fac toate lucrurile noi. Și mi-a zis: "Scrie, căci aceste cuvinte sunt adevărate și credincioase." - Apocalipsa 21:4,5

Lăudat să fie Dumnezeu pentru această asigurare a triumfului final al neprihănirii asupra păcatului și a morții! Când ne dăm seama că împărăția care va manifesta victoria lui Cristos este atât de aproape, nu trebuie să fim îngroziți la gândul luptei mondiale de la Armaghedon, care va provoca răsturnarea ultimelor rămășițe ale conducerii Satanei. Știm că acest lucru este necesar pentru ca oamenii să aibă ocazia deplină și neîngrădită de a accepta conducerea lui Cristos. Cu adevărat, ar trebui să ne rugăm acum cu mai multă feroare ca niciodată: "Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ". - Matei 6:10